

er en Selvfølge, at, naar der overhovedet er Skibsafgift her i Landet, maa den opkræbes ganske paa samme Maade og med samme Beløb i Frihavnen som udenfor samme. Overhovedet sridder det ikke mod Frihavnens Ide eller Begreb at opkræve Skatter i samme. I Hamborgs Frihavn opkræbes Skatter efter en meget stor Maalestok; der er et Selskab, som hedder „Hamburger Freihafen Lagerhaus Gesellschaft“, og det har i 1889 betalt 113,000 Km., altsaa over 100,000 Kr. alene i Grundstat og Indkomststat. At man her mener, at man bør fritage det Aktieselskab, som overtager Frihavnens Drift, for alle mulige Skatter og Afgifter, er noget, som savner Analogi i den øvrige Del af Verden; dens Nødvendighed kan jeg heller ikke indse. — Smidlertid haaber jeg, at min megen Taler her om Skibsafgiften i og for sig er økseslæs, idet jeg hengiver mig til det Haab, at en Ølstat vil blive gennemført, saaledes at Skibsafgiften falder bort i hele Landet ogsaa i Frihavnen saa vel som i de øvrige af Landets Havne.

Jeg har i øvrigt ikke noget at tilføje. Ved en 1ste Behandling af et Lovforslag som dette, der jo i Virkeligheden bestaar af en Række mere eller mindre sammenhængende Enkeltheder, kan man ikke godt komme ind paa disse Enkeltheder; thi det vilde blive endeløst og vilde som før saat desuden stride mod Forrentningsordenen. Jeg vil derfor indskrænke mig til disse faa Udtalelser. Jeg har troet at burde afvige fra den nævnte Regel ved at omtale saadanne Enkeltheder som Tolden paa Skibe og Skibsafgiften, fordi jeg anser dem for at være af ganske stor Vigtighed; jeg vil kun sige det, at jeg for mit Vedkommende meget let kunde slutte mig til Forslaget som det foreligger, selv om jeg i nogle Enkeltheder ikke er enig med den højtærede Finansminister, og jeg vil haabe, at den Forhandling, som Lovforslaget vil undergaa i det høje Ting, vil føre til, at i alt Fald Tingets store Flertal ligeledes vil slutte sig til Lovforslaget omtrent i den Form, hvori det her foreligger.

J. Pedersen: Jeg skal ligesom det ærede Medlem, der nu talte, ikke komme dybt ind paa dette Forslags Enkeltheder. Jeg kan kun beklage, at der ved dets Affattelse kun er taget saa ringe Hensyn til de Fordringer, der fra anden Side ere fremkomne, og som jeg tror det vil være nødvendigt at komme i Møde, dersom vi overhovedet skulle kunne gennemføre en Toldreform. Jeg har to Hovedindvendinger at gøre mod dette Forslag. Den ene gælder Kompensationen. Den Omhu,

hvormed den højtærede Finansminister vaa-ger over, at Statskassens Indtægter til Hvid og Skilling skulle blive de samme efter en Toldreform som før, gaar saa vidt, forekommer det mig, at det næsten er rørende. Fra anden Side har man forlangt en Nedgang i Indtægterne paa $3\frac{1}{2}$ Million, den højtærede Minister svarer med $3\frac{1}{2}$ Tusinde; det ser næsten ud som Ironi. Nu skal jeg gerne indrømme, at de Beregninger, som ligge til Grund for dette Resultat, de Beregninger, som den højtærede Finansminister har foretaget, gøre i mange Punkter et højt utilforladeligt Indtryk. Det er ikke let at se, hvorfor en Del af de Varer, der paa den i Forslagets Slutning givne Oversigt ere anførte at ville blive noget dyrere i Told, netop skulle gaa ned i Indførselsmængde med 50 pCt., ligesom det paa den anden Side heller ikke er let at vide, hvorfor Forbruget af Sukker, hvis dette faar en saa stor Nedsættelse, som den ærede Minister har paatænkt, deri om Moven gaar igennem, kun skulle kunne stige med 10 pCt. Men hvordan end Beregningerne ere, viser jo det Resultat, som den ærede Minister er kommen til, Tanken. At Beregningerne iøvrigt kunne vokse fra Mar til andet, har man ogsaa Eksempler paa. Jeg skal nævne et saadant. I Fjor beregnede den ærede Minister, at den Told, der var foreslaaet paa Heste, skulle indbringe Statskassen 2,000 Kr. om Aaret; i Mar, hvor han foreslaar den samme Told, kommer han til det Resultat, at den vil indbringe Statskassen 100,000 Kr. Man ser altsaa, at der er et meget stort Spillerum for Stønnet, og de Resultater, der komme ud af et saadant Støn, maa naturligvis blive meget usikre; men jeg er overbevist om, at hvor usikre og upaalidelige Beregningerne end ere, har den ærede Minister ikke regnet anderledes, end at han har holdt sig paa den sikre Side. Jeg er overbevist om, at hvis det foreliggende Forslag gaar igennem i Forbindelse med Lovforslaget om Ølfatten, vil Statskassen ikke tabe halvfjerde Tusinde Kr. om Aaret, men den vil vinde ganske betydeligt. Det er noget, der efter min Overbevisning maa rettes ved, førend der kan være Tale om at gennemføre denne Reform i Rigsdagen.

Min anden Hovedindvending gælder den Bestyttelsestendens, som i stede mere udpræget Retning gaar igennem Toldlovsforslaget. Det ærede Medlem, der før havde Ordet, sagde, at det forekom ham nok, at Forslaget gif en lille Smule videre i protektionistisk Retning, hvilket han iøvrigt beklagede. Jeg mener, at det ikke er en lille Smule, men et ret anseligt Skridt, Forslaget har gjort i den Retning. Erfaringen viser